

M e e n s B a n j o - o r k e s t o p n i e u w s a m e n

Wie in de zestiger jaren te Menen kollege heeft gelopen, is willens nillens, rechtstreeks of onrechtstreeks in kontakt gekomen met het Banjo-orkest van Vlaamse studenten. Toen dirigent Alfons Bouckaert in '70 van Menen naar Knokke trok, betekende dit ook meteen het einde van het orkest. Vorige zaterdag zijn ze opnieuw bijeengekomen. Met 95 hadden ze de oproep van E.H. Bouckaert, nu pastoor te Kortrijk, beantwoord, om tijdens een gezellig etentje in Het Hof van Gheluwe herinneringen op te halen over de tijd van toen.

Het begon allemaal in 1954 toen E.H. Bouckaert de gedachte opvatte de vrije tijd van enkele leerlingen op een zinvolle manier en in groep op te vullen door te musiceren. Gestart werd met enkele banjo's, een paar gitaren en later kwamen er nog andere instrumenten en een ritmesektie bij. Dit alles groeide geleidelijk uit tot een het Banjo-orkest van Vlaamse studenten. In 1960 was het 45 man sterke orkest klaar voor volwaardige optredens.

Die zijn tien jaar ononderbroken doorgelopen en ze bezorgden het orkest een nationale en internationale faam. In eigen land speelde het orkest in de stadsschouwburg te Kortrijk en te Leper, ter gelegenheid van Guldensporenvieringen, te Brugge voor de

dag van de Westvlaamse missionarissen en voor de week van de jeugd samen met Gerard Vermeersch en op de oud-studentendag te Menen en verder nog in alle omliggende gemeenten en steden. Men is nooit sant in eigen land en daarom mag gezegd dat het vooral op internationaal vlak is dat het orkest zijn faam vestigde. Er was telkens een geestdriftig publiek bij optredens in het Franse Bailleul, Haluïn, Lille en Aumale. Vier reizen werden ondernomen naar Lechtal in Oostenrijk, in Duitsland waren ze te gast bij de Jugendblaskapelle uit Sonthofen en er werden optredens verzorgd in Kempten, Füssen, Bad Bramsted. In Zwitserland had vooral Wallis de voorkeur en in Italië werd opgetreden in het kursaal van Merano. Die buitenlandse

reizen waren een unieke belevenis. Een uur voor het optreden ging de technische ploeg van het orkest met

een kleine wagen alles ter plaatse opstellen: lesse-naartjes, luidsprekers en andere geluidsapparatuur

Een kwartier voor tijd kwam de grote car en konden de muzikanten plaats nemen. De nummers werden des-

noods tot in vijf talen aangekondigd naar gelang land en publiek. Na elke vakantiereis in het buitenland werd dan in oktober een soort na-viering gehouden met een feestavond in het kollege, samen met de ouders en familieleden. Dia's werden vertoond en soms werd een nieuwe plaat in première voorgesteld. Want op aandringen van het luisterend publiek werd overgegaan tot de opnamen van fonoplaten die een bijzondere bijval kenden. Voor de buitenlandse reizen werd de tekst in verschillende talen opgenomen.

Het Banjo-orkest van Vlaamse studenten stierf een plotse dood met de benoeming van dirigent Bouckaert. Niemand bleek bereid het stokje over te nemen. In '75 kwamen ze voor het eerst opnieuw samen.

Een gelegenhedenbanjo-orkest bracht negen oude nummers ten uitvoer. Het samen musiceren, reizen en trekken schiep een hechte band tussen de leden. Men kwam van ver terug om een avond als deze mee te maken. Alfons Bouckaert was er zielsgelukkig mee. (lim)

Een tiental jaren gelden werd het Banjo-orkest van Vlaamse studenten van het Sint-Aloysiuskollege te Menen ontbonden. Spelende leden uit de suksesperiode verenigden zich opnieuw rond E.H. Bouckaert om oude herinneringen op te halen en te bewijzen dat ze nog niets verlerd hadden. (lim)

